

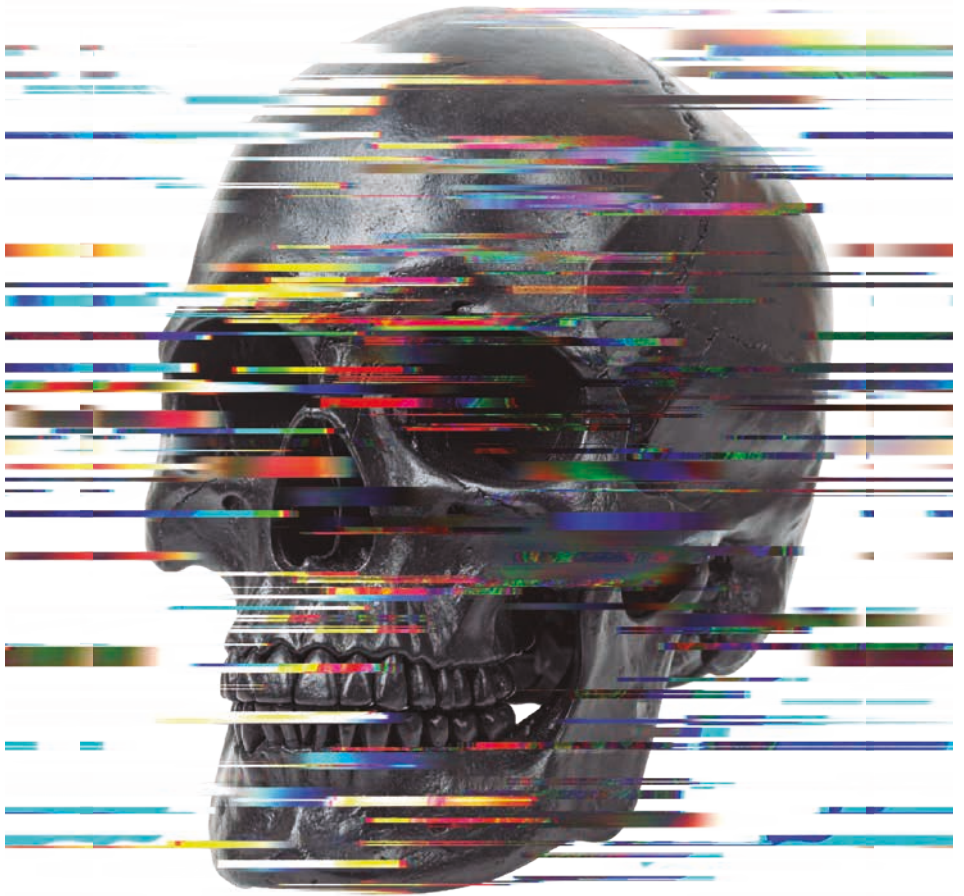
LA REVISTA DELS

FÀBRICA

TEATRES DEL FARRÓ

GLEVA

BITÀCOLA

EL NOU TEATRE DEL FARRÓ / FRESHWATER / TONI RUMBAU

TORNA AL TEATRE, TORNA A SENTIR.

Descobreix la Nova Temporada
de Teatre a **atrapalo.com**

ATRÁPALO

editorial

Teatres del Farró

ALBERT DE LA TORRE

L'any 2017 vam obrir un petit teatre, La Gleva, al barri del Farró. La revista Time Out el va definir com el lloc més underground de l'upperdiagonal. El 2018, La Gleva va rebre el Premi Catalunya com a Millor Projecte de Futur del Teatre Català, el 2020 la Medalla d'Honor de l'Ajuntament de Barcelona, Premis de la Crítica per les nostres produccions en diverses ocasions...

Mario Gas, Marta Angelat, Pep Munné, Ramon Simó, Magda Puyo, Pepa Plana, Anna Güell, Tortell Poltrona, Albert Arribas, Àngel Pavlovsky, Jango Edwards, Vicky Peña... Desenes dels grans noms de l'escena catalana s'hi han prestat a posar en peu les obres d'autors contemporanis del país i els grans clàssics en un espai de 135 metres quadrats per a 50 espectadors de mitjana. Ara, a La Fàbrica, la segona pota que conforma Teatres del Farró, ens llancem, a més, a afrontar el repte de créixer en un espai per rebre-hi més 60.000 espectadors l'any.

Per a nosaltres el teatre és un art que es basa en el talent, en la tradició, en l'excel·lència i amb un component comunitari que és allò que li dona sentit des dels seus orígens. El teatre és un espai de trobada entre persones, allà on per mitjà de la poesia es diuen les veritats incòmodes, on els artistes no ensenyen la seva obra sinó que s'exhibeixen ells mateixos i es posen en risc.

Algú altre podrà dir que és una activitat de lleure, perquè tothom tingui dret a expressar-se, una cosa que tothom pot fer. Nosaltres, no. Si qualsevol persona no pot practicar una cirurgia ni qualsevol persona que tingui un pinzell pot tenir la seva obra en una gran col·lecció, difícilment qualsevol persona pot oficialar la màgia, la cerimònia, el ritual del teatre.

Per això Teatres del Farró és diferent: volem els artistes consagrats més reconeguts i els joves valors amb trajectòries més prometedores per fer una programació d'excel·lència al servei d'uns espectadors exigents. A la plaça Mañé i Flaquer, Mercè Rodoreda hi jugava de petita, davant la porta de Can Benet el mateix cafè on Unamuno descansava anys més tard durant la seva estada a Barcelona, quan Neruda vivia al barri i feia de cònsul de Xile a la nostra ciutat. Joan Maragall no va ser a temps, per pocs anys, de veure com a la banda de baix de la plaça s'hi alçava una fàbrica de ventiladors, a la confluència de Vallirana i el carrer de la Torre. Ara aquella fàbrica, que va començar sent la Numax, és un nou teatre.

Benvinguts!

Freshwater

De Virginia Woolf

ALBERT ARRIBAS

Virginia Woolf és, probablement, una de les millors dramaturgues que ha donat el teatre occidental. I, en canvi, l'extraordinària qualitat de la seva producció dramàtica encara queda lluny de ser justament reconeguda. Es tracta d'una vella història que a casa nostra ens resulta massa familiar, perquè en certa manera també és la història del teatre de Mercè Rodoreda —de qui només es va arribar a estrenar una obra en vida seva, quatre anys abans que morís— o de Caterina Albert —la qual, abans d'adoptar el pseudònim de Víctor Català, havia compost una dotzena de peces teatrals, a banda de començar-ne una altra dotzena, però en canvi cap d'aquestes obres no van començar a pujar als escenaris fins pòstumament, i gairebé a comptagotes.

És cert que, en el cas de Woolf, la seva producció dramàtica es limita a una única obra, *Freshwater* (Una comèdia), enllestida l'any 1935 però començada a escriure l'any 1923 —més o menys al mateix temps que redactava la seva primera gran novel·la, *Mrs. Dalloway*. Però aquesta única obra és tan complexa i brillant, que per si sola ja mereix ocupar un lloc eminent dins el cànnon teatral del segle XX.

La relació de Virginia Woolf amb el teatre, però, no es limita a la comèdia *Freshwater*. L'autora va escriure diversos assaigs sobre les arts escèniques, conscient del valor problemàtic de la performativitat en contrast amb els discursos estrictament textuals. I, publicada un any després del seu suïcidi, la seva novel·la *Entre els actes* —una apassionant indagació sobre l'art de l'escenari a través de l'ambició spectacle performatiu d'una tal Miss La Trobe— a més de relatar la vida transcorreguda als entreactes també donava vida a l'obra representada, amb uns diàlegs teatrals tan fascinants com l'escenificació imaginada.

El punt de partida de *Freshwater* sembla un acudit: una fotògrafa, un filòsof, un pintor, un poeta i una futura actriu passen les hores plegats en un aparent reducte de pau i tranquil·litat,

És la primera vegada que es representa aquesta obra de la gran autora anglesa al nostre país

lluny de la gran ciutat. Es tracta de figures ben conegudes del món cultural victorià britànic, però l'aparença de sàtira historicista d'aquesta elit cultural —probablement ja oblidada per bona part de les generacions posteriors— no rebaixa en absolut la universalitat de la comèdia que Woolf ens proposa.

En efecte, malgrat les múltiples referències culturals amb què està escrita, el dispositiu dramàtic funciona de meravella sense necessitat de conèixer els referents de l'obra perquè els seus conflictes són tan universals com la problemàtica relació entre generacions, la difícil comunicació entre ànimes irremeiablement solitàries, les violències que encobreix qualsevol vida aparentment reposada, la frustració dels afanys de transcendència en un món sense grans autoritats estables ni perdurables, o l'ambivalent relació de dependència i rebuig entre una modernitat i la tradició que l'antecedia.

La comèdia no només posa al centre les violències que es deriven de tot intent de capturar la realitat en imatges volgudament duradores; també reflexiona sobre la possibilitat de posar-se en crisi individualment i col·lectivament, fins i tot «d'alliberar-se», sigui el que sigui el que això signifiqui, gràcies al reconeixement de la contingència de la pròpia identitat, així com de les múltiples dependències —tant físiques com «imaginàries»— que travessen qualsevol existència. Així, retratant àcidament la generació de la seva tia-àvia (la fotògrafa Julia Margaret Cameron), Virginia Woolf també estava bastint d'alguna manera un esmolat autoretrat que posava

Fitxa Artística

Direcció i traduccions
Albert Arribas

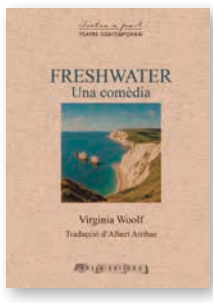
Dramatúrgia
Lluïsa Cunillé
i Albert Arribas

Intèrprets
Paula Blanco
Cristi Garbo
Mario Gas
Antònia Jaume
Marta Ossó
Carles Martínez
Pep Munné
Albert de la Torre

Escenografia
Aurembaix Montardit

Vestuari
Manuel Mateos

La Fàbrica
Del 16/09/2025
al 26/10/2025

contra les cordes la seva pròpia generació, la qual s'havia afanyat a «trencar» al més aviat possible amb les dèries dels grans tòtems de la generació anterior. En aquest sentit, no sembla gens casual que dins d'aquest univers aquàtic en què totes les certeses esdevenen en certa manera «líquides», trobem un estrany fil que connecta «l'aigua dolça, fresca» del poble de Freshwater amb «l'aigua tèrbola» que suggereixen les sigles del districte londinenc on residien l'autora de la comèdia i el seu cercle d'amistats, West Central, tal com la comèdia ens recordarà quan un personatge va decidir fugir de Freshwater per anar-se'n al WC...

Pocs mesos abans de morir, Virginia Woolf va dedicar un assaig preciós a Ellen Terry, primera dama del teatre britànic. Des de la seva maduresa creativa, Woolf reconeixia en l'autobiografia de Terry l'obra d'una veritable escriptora malgrat que l'actriu s'hagués «avergonyit» dels seus esbossos literaris. En certa manera, aquest assaig tancava el cercle encetat amb *Freshwater*, sobretot si tenim en compte que la mateixa Woolf havia «rebaixat» la seva pròpia peça teatral —tal com bona part dels estudis sobre l'escriptora no deixen de recordar-nos, en una mostra de mandra intel·lectual que durant un segle ha privat l'obra de l'atenció que li escauria.

(L'actriu Ellen Terry, per cert, també va ser la mare de dos creadors escènics excepcionals: Gordon Craig i Edith Craig. Si bé Gordon Craig és segurament més conegut per la profunda influència que va tenir arreu d'Europa sobre l'art de la posada en escena, la seva germana Edith Craig també va ser una dona de teatre de gran rellevància. Actriu, productora i dissenyadora de vestuari, a més de sufragista i lesbiana, Edith Craig serviria de model a Woolf precisament per al personatge de Miss La Trobe, l'enigmàtica protagonista d'*Entre els actes*.)

Realment és de celebrar que els Teatres del Farró, amb una encomiable vocació de servei públic, hagin decidit inaugurar el nou teatre La Fàbrica amb aquesta proposta tan ambiciosa que fa pujar deu intèrprets a escena, i que serà l'estrena a l'Estat espanyol d'aquesta obra mestra de la gran Virginia Woolf.

A mans Lliures

De Toni Rumbau

Fitxa Artística

Idea i interpretació:
Toni Rumbau

Direcció:
Eudald Ferré

Ajudant de direcció:
Rebecca Simpson

Titelles:
Mariona Masgrau,
Eudald Ferré

La Gieva
Del 16/09/2025
al 05/10/2025

A *Mans Lliures* és la tercera obra de la *Trilogia de les Mans*. Les dues primeres són: *A Dues Mans* (1987) i *A Mans Pienes* (2009). Amb aquesta nova producció, Toni Rumbau celebra els seus 50 anys de pràctica titellaire.

L'espectacle és solista i creua les dues primeres obres de la Trilogia, integrant-ne els continguts amb una visió nova. El castellet simbolitza l'ànima del titellaire, on habiten els oposats de la vida en constant disputa. D'aquest "humus arquetípic" neixen dos titelles que representen les mans del titellaire, explorant dualitats dramàtiques i alliberant-se mitjançant l'humor i el llenguatge vitalista dels titelles tradicionals.

Toni Rumbau és una peça fonamental a la cultura barcelonina i del món dels tintellaires a nivell mundial en els últims 50

Què és la Bitàcola?

Una bitàcola és allò que sempre n'hem dit "bitàcora" però el DIEC diu que es s'escriu "bitàcola", o sigui un espai en els vaixells a cobert de les inclemències del temps i de l'aigua, per guardar-hi papers importants, entre ells el quadern de bitàcora, perdó de bitàcola, on s'anoten les incidències i fites importants d'un viatge. Aquesta bitàcola recopila coses que passen als Teatres del Farró, o fora d'ells, però que ens afecten i tenen a veure amb nosaltres.

L'autor

La Bitàcola l'escriu o la recull Albert de la Torre, periodista i crític teatral en excèdència, director de documentals ocasional, traductor a estones, dramaturg accidental, que a punt d'arribar a l'edat de jubilació s'ha equivocat i s'ha posat a fer de productor teatral.

> 1 DE JULIOL DE 2025

Jean-Guy Lecat

Lecat és un dels especialistes més reconeguts a nivell mundial en matèria de rehabilitació i construcció de teatres. Les seves dècades de col·laboració amb Peter Brook, la seva mirada visionària quan va imaginar un teatre al Mecat de les Flors, a les Naves del Matadero i a més de 200 altres indrets arreu del món han de ser una garantia de solvència. Va venir a mirar-se la sala al mes de maig, abans de començar les obres i va fer les seves aportacions als treballs de l'estudi d'Antoni Bantulà. Va passant per Barcelona i cada conversa amb ell és una lliçó de teatre. Estem rumiant quin text pot muntar de cara a la temporada que ve. Per què els arquitectes porten barret?

> 10 DE JULIOL DE 2025

Toni Rumbau

Molts coneixen Toni Rumbau pel seu paper en l'impuls i gestió del teatre Malic o de la companyia de titelles La Fanfarra. D'altres en saben el seu vessant de novel·lista, o d'agitador de la contracultura, fins i tot n'han llegit les cròniques que publica a diverses revistes i blogs i, els menys, que va posar en peu una estructura estable de producció d'òperes de petit format.

> 1 D'AGOST DE 2025

Vacances. Vacances?

Fa dos mesos que van començar els assajos de Freshwater. Encara queda una setmana de feina abans de fer una aturada i tornar-hi a partir del 25 d'agost. Continuo sense avenir-me a la meua sobrevinguda condició d'actor. A més, fa més de dos mesos que no m'afaito ni em tallo el cabell per exigències del guió. He anat sovint mal afeitat, però mai amb barba, amb una gran barba. He demanat al barber que em retalli una mica el bigoti. Per poder menjar gaspatxo, bàsicament. A La Gleva, funcions estiuenques de Vàters, Penthesilea i La lluna és blanca, muy blanca.

> 2 D'AGOST DE 2025

Calendari

Ja hem enviat les primeres invitacions per a l'estrena de Freshwater. "Però si per al 16 de setembre no estarà acabat el teatre!". Estic començant a obrir un calendari específic per posar-hi la desena de sopars que m'he jugat. Cada vegada tinc més clar que soparé de gorra.

> 12 D'AGOST DE 2025

Cadires

Ja han arribat les cadires. No són les més boniques del món, però són còmodes, amb totes les certificacions que fa al cas en matèria de seguretat i incendis i les podien lliurar en dates. Ja haurien hagut d'arribat també els focus i les tarimes. Diuen que ha sortit d'una base logística d'Irun i avui seran a Barcelona. No arriben. Alguna cosa havia d'anar tard. Tot sigui això.

> 18 D'AGOST DE 2025

Festa Major

La Gleva i La Fàbrica conformen els Teatres del Farró. El Farró és un petit barri, poc conegut, però un barri amb tots els ets i uts i té, per tant, festa major. El 12 de setembre, en el marc de la festa major, els veïns podran tafanejar La Fàbrica en una jornada que hem titulat "obert per obres". Després de mesos de sorolls i molèsties a causa de les obres, finalment es revelarà els misteris. També el de la veïna preocupada per l'escala d'emergències. "És tot a peu pla, senyora, no hi ha escala d'emergències". Però a ella li han dit que un teatre ha de tenir escala d'emergències què hi farem.

Una oportunitat
única per a
petits i grans
de gaudir del
millor art de les
marionetes

anys. Funda el 1976 la companyia de teatre de marionetes La Fanfarra, juntament amb Mariona Masgrau i Eugenio Navarro. Amb ella crea el personatge de Malic, l'Aventurer Ibèric, que el 1984 donarà nom al Teatre Malic de Barcelona (tancat el 2002) així com a la revista Malic, editada a principis dels noranta.

Com a titellaire ha recorregut mig món, des de la Xina, l'Índia, el Pakistan, Rússia, el Brasil, tot Europa i diversos països de l'Orient Mitjà. Ha estat director del Teatre Malic durant anys, i fins al 2007 del Festival d'Òpera de Butxaca i Noves Creacions, juntament amb Dietrich Grosse. Ha estrenat en solitari obres com A Dos Manos (1987), El Doble i l'Ombra i A Manos Llenas (2009). Ha escrit els llibrets d'òpera Eurídice i els Titelles de Caront (2001) i Saló d'Anubis (2007), i la cantata "L'Assemblea dels Nens", sempre amb música de Joan Albert Amargós. Ha publicat les novel·les La Catedral de les Ruïnes (2002) i La Colla de la Platja i el Futur de Catalunya (2008), el llibre Fumar a Pipa o la Retorta dels Somnis (2005), i l'autobiografia artística Malic, l'Aventura dels Titelles (2007), llibres publicats tots ells.

TEATRES DEL FARRÓ

SETEMBRE
DESEMBRE
2025

Compra d'entrades
Horaris
Informació
teatresdelfarro.com

GLEVA

A mans lliures
de Toni Rumbau

DEL 16/09/2025
AL 05/10/2025

**L'important
és participar**

de la companyia
Teresa Gubiades

DEL 15/10/2025
AL 9/11/2025

Pentesilea
de Roger Vila

DEL 19/11/2025
AL 7/12/2025

Monstruas
de Cristi Garbo

DEL 10/12/2025
AL 21/12/2025

FÀBRICA

**Freshwater
(una comèdia)**
de Virginia Woolf

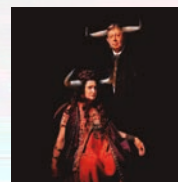
DEL 16/09/2025
AL 26/10/2025

**La tarde que
llegaron los
Beatles**

de Paco Ortega

DEL 4/11/2025
AL 16/12/2025

Querencia
de la companyia
Hongaresa

DEL 19/11/25
AL 30/11/25

**Sondheim x
Sondheim**
dirigit per Mario Gas

DEL 10/12/2025
AL 11/01/2026

DEL
17
SETEMBRE
AL
05
OCTUBRE
2025

A MANS LLIURES

El colofó de mig segle de
trajectòria del titellaire Toni Rumbau

ENTRADES:
teatresdelfarro.com

@teatresdelfarro

AMB EL PATROCINI DE:

AMB EL SUPORT DE:

LA GLEVA: DEL 15 D'OCTUBRE AL 9 DE DE NOVEMBRE

L'important és participar

En una societat cada vegada més dividida en grups singulars de persones especials, a ningú li hauria de sorprendre que hi hagi un col·lectiu de persones seduïdes, abduïdes, per Santiago Rusiñol o algun dels seus alter egos. Encara és menys sorprenent que es reunixin per fer teràpia rusiñoliana. El que sí que és sorprenent és que un col·lectiu encara jove (Clara Manyós, Jordi Cornudella i Blanca Garcia-Lladó) es proposin fer un espectacle per reflexionar sobre l'art fallit i la lletjor i acabin en mans de Rusiñol per oferir una sessió de teràpia col·lectiva divertidíssima sobre alguns dels tèmics sobre la grandesa i misèria de la nostra societat, les institucions culturals i els artistes de renom intocable.

Ja és hora de tornar a fer rotllana a La Gleva i perdre la vergonya amb uns intèrprets magnífics que, a més, són una colla de pocaveronyes il·lustrats. Si a *Hem vingut aquí a deixar les coses clares* van acabar incinerant Sagarra, amb *L'important és participar* deixen les coses clares. Per cert, algú s'ha preguntat alguna vegada si les escultures de les rotondes o la Sagrada Família són art?

Nova col·laboració amb Clàssics

La temporada passada La Gleva va presentar *Les bacants*, d'Eurípides, en el marc del festival Clàssics. Va ser un èxit i, de fet, *Les bacants* tornaran als Teatres del Farró aquesta temporada, però serà a La Fàbrica. La col·laboració amb el festival Clàssics, però, continua i aquest any, al novembre, La Gleva presentarà *Pentensilea*, de Heinrich von Kleist, adaptat per Roger Vila, una coproducció del mateix Roger Vila amb Amici Mie Produccions. Els intèrprets són Paula Blanco i Ramon Pujol.

Pentensilea és una tragèdia sobre l'amor obsessiu i autodestructiu entre la reina amazona i Aquil·les durant la Guerra de Troia, escrita per Kleist el 1808.

Què és un teatre?

JEAN-GUY LECAT

“Jo sóc arquitecte, però essencialment sóc escenògraf. Penso en teatre. Quan veig els plànols d'una sala, veig persones. Als llibres d'arquitectes d'avui no hi ha persones, es veu l'espai. És un signe de l'època.” Enmig de la nau principal de l'antiga fàbrica Numax, qui parla és el gran escenògraf i arquitecte francès Jean-Guy Lecat. Va treballar durant 25 anys amb el director i creador Peter Brook. Coneixedor de Barcelona, ja ha estat aquí en diverses oportunitats (de fet, ho va fer quan va venir la companyia de Brook per presentar els primers espectacles que es va fer al Mercat de les Flors).

Ha escrit llibres i ha desenvolupat treballs de transformació i creació de sales per al Lincoln Center, de Nova York, per al Tramway, de Glasgow, i per a les Naves del Matadero, a Madrid, entre tants altres projectes que porten la seva firma, com la renovació de la Mama Experimental Theater de Nova York. Ara ha passat diverses vegades per Barcelona per assessorar sobre aquest nou teatre del Farró, la Fàbrica, l'equip promotor i l'estudi d'arquitectura d'Antoni Bantulà, que ha executat el projecte.

“Som al segle XXI i necessitem un teatre per a avui –apunta aquest notable creador, que també fa disseny de vestuari i d'il·luminació–. És molt important entendre què és el teatre avui i què necessita el públic avui. El teatre sempre dialoga amb l'actualitat. La segona idea rectora del projecte és que tenim un repertori de 2.500 anys, de les tragèdies gregues a Molière. Quan es va construir la majoria de teatres que coneixem es feia un teatre de repertori que dialogava amb el moment en què es van construir. Hi havia una osmosi perfecta entre l'arquitectura i l'època. Avui, el repertori és un altre, calen espais més lliures, més oberts, més neutres. La idea de la sala és que sigui bella, però simple; que no generi interferències amb l'arquitectura existent. El passat és un problema i la idea de monument històric per a una sala teatral és més problemàtica perquè un teatre és justament el contrari. Això era una fàbrica i s'ha de continuar sentint que és una fàbrica”.

“És molt important entendre què és el teatre avui i què necessita el públic avui. El teatre sempre dialoga amb l'actualitat.”

FÀBRICA
TEATRES DEL FARRÓ

SONDHEIM
SONDHEIM

Homenatge al gran renovador del teatre musical

DIRECCIÓ

MARIO GAS

XAVI FERNÁNDEZ / MARIO GAS
MÓNICA LÓPEZ / PEP MOLINA
FERRAN OLTRA / VICKY PEÑA
PEP PLADELLORENS
XAVIER RIBERA-VALL
MUNTSÀ RIUS / TERESA VALLICROSA

DEL **10** AL **12**
DESEMBRE GENER
—2025/26—

ENTRADES
teatresdelfarro.com

f i y @teatresdelfarro

AMB EL PATROCINI DE:

AMB EL SUPORT DE:

RECEPTA ORIGINAL DEL 1876

100% INGREDIENTS NATURALS. SENSE SULFITS AFEGITS, NI ADDITIUS, NI CONSERVANTS

Estrella Damm en recomana el consum responsable. 5,4°